

# Osvald Cardona i Roig

per Jaume Busqué i Marcet



## COM UN GRA DE SORRA

Com arbre enmig del bosc,  
com ocell volant a l'infinit,  
com fulla sobre la gespa,  
com onada dins el mar...  
esdevinc jo;  
"Un gra de sorra al desert":  
Amic de la claror,  
amic del silenci,  
amic de l'amor,  
amic del senzill.  
Com morts d'una cruel guerra,  
com daga clavada al cor,  
com gavina ferida d'un tret,  
com actor de la farsa més gran...  
esdevinc jo;  
"Un gra de sorra al desert":  
Enemic de l'odi,  
enemic del crit,  
enemic de la foscor,  
enemic del fals.  
Com futur de l'endemà,  
esdevindrà jo,  
i molts d'altres;  
"Com un gra de sorra al desert".

M.<sup>a</sup> Montserrat Alimón i Monné



Va morir el 14 de desembre proppassat. Osvald Cardona, fou un dels assagistes de les lletres catalanes de més renom i traductor i poeta.

Nascut a Barcelona el 1914. Va pertànyer a les primeres promocions de professors de català de la postguerra. Havia actuat en la clandestinitat.

Formà part del Consell de Direcció de l'edició del Diccionari Jurídic Català (1986) com assessor lingüístic del Seminari de Documentació Jurídica, en català, de la Comissió de Cultura del Col·legi d'Advocats de Barcelona.

Com a poeta i assagista l'any 1960 va publicar "De Verdguer a Carner"; el 1966 una breu biografia de Joaquim Ruyra i el 1971 un estudi sobre l'art poètic de Joan Maragall.

El 1977, Osvald Cardona publicava un volum de 160 pàgines sobre "Els grups vocals en contacte" per ajudar els escriptors que "han tingut vacil·lacions a l'hora de conduir un vers o de mesurar uns peus, o per a trobar un ritme a causa d'un valor que cal donar a cada síl·laba i la influència que pren dins el text l'isolament o l'articulació de les vocals que hi intervenen". Obra, al nostre entendre, que revela la mestria que Osvald Cardona tenia de la llengua catalana.

Fou membre de la Junta Directiva de l'Orfeó Català. Va donar innumbrables conferències sobre temes històrics, poètics i literaris. A Sabadell tenia bons amics i havia ocupat, en diverses ocasions, la tribuna de l'Acadèmia Catòlica. Fou col·laborador de la nostra revista "Quadern".

Membre actiu i entusiasta dels "Amics dels Goigs de Barcelona", havia ocupat la presidència de l'entitat, i altres càrrecs dins de la Junta Directiva. El seu amor als goigs el portà a escriure nombrosos articles de temes hagiogràfics i col·laborar a la Gran Enciclopèdia Catalana. Com a verdagueria, per vocació, i escriptor-assagista, el 1986, la "Fundació Jaume I" li va publicar "Els Goigs i els Càntics de Jacint Verdguer" un llibre de deu capítols, els quals tots ells en conjunt, formen la biografia-bibliogràfica de l'obra de Verdguer i els seus comentaris en el capítol "Una tongada de goigs" formen a més d'una corona poètica goigista unes assenyades reflexions per als col·leccionistes i per als investigadors. Com a

poeta de goigs són innumbrables els que va escriure, però els que han aconseguit arribar fins el fons de la nostra ànima, són els "Els Goigs de la Perfecta Alegria" dedicats a Sant Francesc d'Assís, en el VIII Centenari del seu naixement (1182-1982).

Cardona va escriure aquests goigs, els quals obtingueren un dels primers premis en els Jocs Florals celebrats a Berga el 9 de maig de 1982 i foren editats el 13 de maig de 1983 com a record de l'acte inaugural de l'estatge dels Amics dels Goigs, dins la Biblioteca Pública Episcopal de Barcelona.

Reproduïm l'última estrofa:

"Perquè abraça els béns de Déu,  
els oprobis, les sofrènces;  
les joies amb què t'agences  
són del Crist, i res no és teu.  
No et gloriïs de cap do,  
perquè d'Ell et pervenia.  
I lloar Déu per això  
és la perfecta alegria."

Descansi en la pau del Senyor. ●

He fet aquest camí, tan curt, molts anys  
portant-hi sempre les més lleus ofrenes,  
sempre fidel, sense aturar-se a penes,  
endut pels meus esperançats afanys.

He dut grèvol i vesc en frescos tanyes,  
goigs i pessebres, rústiques estrenes,  
avets d'encisos i besllums serenes  
perquè es tornessin plàcids averanys.

Quants anys hi vindré encara en dolç consol,  
sense dir res, veient de lluny el vol  
de tants records que es feien poesies!

I l'esperança del meu vell present  
cada Nadal serà la pau naixent  
dels qui seguim l'estel amb què Tu ens guies.

O. C.  
Nadal 1974